

Veronika Miczanová, Pan Menhart z Hradce ve víru událostí první poloviny 15. století, Ústav českých dějin FF UK, Praha 2015, celkem 76 stran i s přílohami

Postava Menharta z Hradce (1398 – 1449) si bezesporu zaslouží pozornost badatelů jak pro svůj původ, tak značně rozporuplné postoje v neklidné době husitských válek a interregna. Autorka vyšla především z obecných kompendií, prací Petra Čorneje, z knihy J. Teplého věnované dějinám Jindřichova Hradce a Anny Kubíkové o Oldřichovi II. z Rožmberka, což není vždy dostačující (pro husitské období lze jen těžko přehlédnout studie F. Šmahela, které v práci chybí, stejně jako publikace R. Šimůnka k Rožmberkům). Odkazy na Palackého dějiny nejsou na škodu věci, ale měly by být provázeny interpretací názorů zakladatele naší novodobé historiografie a jejich konfrontací s novější literaturou. Kromě editovaných dokumentů (in Archiv český IV a XIV) použila i několik originálních listin z rodinného archivu pánů z Hradce uložených v SOA Třeboň – Jindřichův Hradec (viz též přílohy).

Práci V. Miczanová rozdělila na dvě části, z nichž první je víceméně rodovou historií a popisem Menhartova privátního života. Ve druhé polovině studie se autorka snažila zachytit Menhartův politický život na pozadí historie Českého království. Víceméně se jí však nepodařilo vykročit z opisu událostí ve prospěch pokusu o skutečnou monografii jednoho z jejich aktérů. Vzhledem k tomu, že nedávno na FF UK vznikly některé práce věnované stejnému období a politicko-náboženským problémům (např. L. Pátý, Strakonická jednota, či J. Boukal, Jakoubek z Vřesovic), je škoda, že je autorka nevyužila.

Při popisu střetu s Jiřím z Poděbrad, Menhartova věznění a smrti zůstala u standardního líčení na základě díla Rudolfa Urbánka, aniž by uvedla vlastní interpretaci a snesla všechny indicie. V závěru neshrnula své poznatky a názory, ale srovnala Menharta z Hradce s Oldřichem z Rožmberka – opět na základě literatury. Teprve v posledních odstavcích deklarovala svůj přínos, který vidí v popisu Menhartova soukromí a upřesnění některých genealogických vazeb. Nicméně konstatování, že je Menhart z Hradce „*velmi zajímavou osobností*“, není příliš přesvědčivé.

Lépe promyšlená mohla být práce i po stylistické stránce. Mnohá lakonická sdělení by si žádala vysvětlení (s. 52: „*Mnozí Menhartu konverzi hodnotili jako zradu kompaktát a přidali se ke straně Jiřího z Poděbrad.*“ – mezi větami v souvětí není kauzální souvislost). Nepěkně působí i přebytečného užívání ukazovacích zájmen, i některé gramatické chyby (častěji v užití předložek). Objevují se také nepřesné citace – např. poz. 217 budí dojem převzetí informace ze sekundární literatury, neboť Archiv český má přes třicet dílů, tudíž neuvedení čísla toho konkrétního poznámku znehodnocuje; citování „přes“ literaturu je patrné i v poz. 220. Mapa majetku Menharta z Hradce a „*táborských husitů*“ (příloha č. 8) by byla jistě velmi potřebná, ale v publikované podobě je pouhým hlavolamem (chybí názvy držav).

Přes uvedené výtky práce splňuje kritéria kladená na bakalářskou práci, a proto ji doporučuji k obhajobě s hodnocením dobře.